

рата се биятъ, че се каратъ, че умиратъ, че губятъ богатството си. За насъ това е представление, театъръ. Това сж роли въ драмата на нѣкой авторъ, които трѣбва да се изиграятъ.

Ние се интересуваме отъ красивитѣ и благородни постѣпки на хората. Нѣкой се оплаква, че го обрали. Този човѣкъ се заблуждава. Ако следъ обирането се чувствува полеко, той трѣбва да благодари, че сж снели частъ отъ товара му. Какво щѣше да стане съ него, ако съ този товаръ той плаваше по морето? Той можеше да се удави. Щомъ се е намѣрилъ човѣкъ, който може да вземе товара отъ гърба му, той трѣбва да благодари. Иначе, щѣше да опита дълбочината на морето. Едно трѣбва да знаете: Реално е само това, което никой не може да го отнеме. Щомъ нѣкой вземе нѣщо отъ тебе, то не е реално. Всѣко богатство, което могатъ да ти отнематъ, не е твое. Ние вѣрваме въ онази собственостъ, която никой не може да отнеме. Единствената собственостъ на човѣка е неговиятъ духъ, неговата душа, неговиятъ умъ, неговото сърдце и неговото тѣло.

Човѣкъ разполага съ тѣло, което никой не може да му вземе. Като умре, човѣкъ ще остане съ това тѣло. Засега той живѣе въ чуждо тѣло. Физическото тѣло, въ което човѣкъ живѣе, не е негово. То представя черупката на яйце, отъ което пилето излиза. Ето защо, като умре, човѣкъ излиза отъ своята черупка и влиза въ собственото си тѣло,